

Vec C-389/08

Base NV a i. proti Ministerraad

(návrh na začatie prejudiciálneho konania
podaný Grondwettelijk Hof)

„Elektronické komunikácie — Smernica 2002/21/ES (rámcová smernica) — Článok 2 písm. g), články 3 a 4 — Národný regulačný orgán — Vnútroštátny zákonodarca vystupujúci ako národný regulačný orgán — Smernica 2002/22/ES (smernica univerzálnej služby) — Sieť a služby — Článok 12 — Kalkulácia nákladov záväzkov univerzálnej služby — Sociálna zložka univerzálnej služby — Článok 13 — Financovanie záväzkov univerzálnej služby — Určenie nespravodlivého zaťaženia“

Návrhy prednesené 22. júna 2010 – generálny advokát P. Cruz Villalón I - 9077

Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) zo 6. októbra 2010 I - 9094

Abstrakt rozsudku

1. *Aproximácia právnych predpisov — Elektronické komunikačné siete a služby — Regulačný rámec — Univerzálna služba a práva užívateľov — Smernice 2002/21 a 2002/22 — Národný regulačný orgán*
[Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21, článok 2 písm. g), články 3 a 4, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22, článok 2 prvý odsek]

2. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií — Univerzálna služba a práva užívateľov — Smernica 2002/22 — Záväzky univerzálnej služby vrátane sociálnych záväzkov — Výpočet nákladov — Nespravodlivé zataženie*
(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22, odôvodnenie č. 21)
3. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií — Univerzálna služba a práva užívateľov — Smernica 2002/22 — Záväzky univerzálnej služby vrátane sociálnych záväzkov — Výpočet nákladov — Nespravodlivé zataženie*
(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22, článok 12 ods. 1 a príloha IV)
4. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií — Univerzálna služba a práva užívateľov — Smernica 2002/22 — Záväzky univerzálnej služby vrátane sociálnych záväzkov — Výpočet nákladov — Nespravodlivé zataženie*
(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22, článok 13 ods. 1)

1. Smernica 2002/22 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb sama osebe v zásade nebráni tomu, aby vnútroštátny zákonodarca vystupoval ako národný regulačný orgán v zmysle smernice 2002/21 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, pokiaľ pri vykonávaní tejto funkcie spĺňa podmienky odbornosti, nezávislosti, nestrannosti a transparentnosti stanovené v uvedených smerniciach a pokiaľ rozhodnutia, ktoré pri výkone tejto funkcie prijíma, možno napadnúť účinnými opravnými prostriedkami na orgáne, ktorý je nezávislý od zúčastnených strán, čo musí overiť vnútroštátny súd.

(pozri body 30, 31, 53, bod 1 výroku)
2. Z odôvodnenia č. 21 smernice 2002/22 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb vyplýva, že zákonodarca Spoločenstva zamýšľal naviazať

mechanizmy náhrady čistých nákladov, ktoré môžu podniku vzniknúť na základe poskytovania univerzálnej služby, s existenciou nadmerného zaťaženia pre tento podnik. Keďže sa v tejto súvislosti domnieval, že čisté náklady na univerzálnu službu nepredstavujú nevyhnutné nadmerné zaťaženie pre všetky dotknuté podniky, chcel v tejto súvislosti vylúčiť, aby akékoľvek čisté náklady na univerzálnu službu automaticky viedli k vzniku práva na náhradu. Za týchto podmienok je nespravodlivým zaťažením, ktorého existenciu musí národný regulačný orgán konštatovať pred poskytnutím akejkoľvek náhrady, zaťaženie, ktoré je pre každý z dotknutých podnikov nadmerné, pokiaľ ide o jeho schopnosť znášať ho s ohľadom na súhrn vlastností podniku, najmä na úroveň jeho vybavenia, jeho ekonomickú a finančnú situáciu, ako aj jeho podiel na trhu.

bol predtým jediným poskytovateľom tejto služby, určil, že poskytovanie tejto služby môže pre podniky, ktoré sú teraz určené za poskytovateľov univerzálnej služby, predstavovať nespravodlivé zaťaženie.

Ani z článku 12 ods. 1, ani z prílohy IV smernice 2002/22, ani z nijakého iného ustanovenia tejto smernice totiž nevyplýva, že by zákonodarca Spoločenstva mal v úmysle sám stanoviť podmienky, za ktorých sa uvedené orgány majú už vopred domnievať, že poskytovanie tejto služby môže predstavovať také nespravodlivé zaťaženie.

(pozri body 36, 53, bod 2 výroku)

(pozri bod 42)

3. Článok 12 smernice 2002/22 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb nebráni tomu, aby národný regulačný orgán všeobecným spôsobom a na základe výpočtu čistých nákladov poskytovateľa univerzálnej služby, ktorý
4. Článok 13 smernice 2002/22 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb bráni tomu, aby národný regulačný orgán všeobecným spôsobom a na základe kalkulácie čistých nákladov poskytovateľa univerzálnej služby, ktorý bol predtým jediným poskytovateľom tejto služby konštatoval, že podniky, ktoré sú určené poskytovať univerzálnu službu, v dôsledku jej poskytovania skutočne znášajú nespravodlivé zaťaženie bez toho, aby konkrétne preskúmal situáciu každého z nich.

Pokiaľ národný regulačný orgán konštatuje, že jeden alebo viacero z podnikov určených za poskytovateľov univerzálnej služby znáša nespravodlivé zaťaženie a tento podnik alebo tieto podniky požiadajú o náhradu za toto zaťaženie, prináleží potom členskému štátu zaviesť mechanizmy potrebné na tento účel v súlade s článkom 13 ods. 1 písm. a) smernice 2002/22, z ktorého tiež vyplýva, že

táto náhrada musí byť úmerná čistým nákladom, ktoré boli vypočítané podľa článku 12 uvedenej smernice.

(pozri body 44, 53, bod 3 výroku)